

Arrest

nr. 235 040 van 10 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LONDA
Minervalaan 31/27
1190 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat S. LONDA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 15 mei 2000 dient verzoeker, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in. Op 20 juni 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 19 februari 2003 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van verzoeker.

1.2. Op 13 maart 2020 verzoekt verzoeker voor de tweede maal om internationale bescherming. Op 1 april 2020 neemt de adjunct-commissaris-generaal een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Angolese nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Mukongo etnie. U kwam in België toe op 5 mei 2000 en diende op 15 mei 2000 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). U verklaarde een lid van de oppositiebeweging UNITA (Nationale Unie voor de Totale Onafhankelijkheid van Angola) te zijn. Uw lidmaatschap werd als ongeloofwaardig bestempeld, en een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) genomen op 19 februari 2003. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 13 maart 2020 dient u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uit uw verklaringen voor de DVZ (dd. 13/03/2020) blijkt dat uw huidige verzoek geen verband houdt met uw eerste verzoek. U verklaart dat uw broer L. (...) officier bij de gerechtelijke politie was en dat hij leden van de rebellenbeweging Kamuena Samiu heeft vrijgelaten. In het jaar 2000 deed de militaire politie een huiszoeking in de woning van uw broer, waar zij allerlei documenten vonden die betrekking hadden op uw eigen persoon. Er werd sindsdien een opsporingsbevel uitgevaardigd voor uw persoon.

In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS op 19 februari 2003 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat u niet concreet aantoonde dat u vervolging zoals bepaald in de conventie van Genève riskeert. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw lidmaatschap bij de oppositiebeweging UNITA. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U verklaart dat uw broer L. (...) officier van de gerechtelijke politie was toen hij leden van een Rwandese militaire groep heeft laten ontsnappen (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag (verder SVMA), vraag 2.5). U verklaart dat de gerechtelijke politie uw huis binnenviel in 2000 (SVMA, vraag 4.2-5.1), waarna een opsporingsbevel uwentwege werd uitgevaardigd (SVMA, vraag 1.1). U verklaart verder dat

de nieuwe elementen (waarvoor u het huidige verzoek ingediend heeft) geen verband hebben met uw vorig verzoek (SVMA, vraag 1.2).

Eerst en vooral dient opgemerkt dat u op 13 maart 2020, meer dan 17 jaar na de afsluiting van uw eerste verzoek door het CGVS, een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. U werd op 6 maart 2020 naar een gesloten centrum gebracht teneinde u te verwijderen van het Belgisch grondgebied. Gelet op het voorgaande kan aangenomen worden dat u een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend om de voorgenomen verwijdering van het Belgisch grondgebied te voorkomen. Gedurende deze 17 jaar startte u diverse andere verblijfsprocedures om op die manier een verblijfsrecht in België te bekomen. Uit de beschikbare informatie (beschikbaar in uw administratieve dossier) blijkt immers dat een verzoek tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter door de DVZ geweigerd werd op 13 februari 2013 en dat u tevens 5 verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis ingediend heeft, die allen door de DVZ geweigerd werden in de periode 11 december 2008 tot 24 januari 2012. In 2009 deed u eveneens een aangifte van samenwonen a.d.h.v. een samenlevingscontract om alzo een verblijfsvergunning te bekomen. Uit uw dossier blijkt eveneens dat op 15 april 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, waar u geen gevolg aan gaf. U verklaart dat de redenen voor uw huidige verzoek geen verband hebben met uw vorig verzoek (SVMA, vraag 1.2). Verder verklaart u dat u dit element eerder niet aangehaald heeft omdat u het (opsporingsbevel en oproepingsbrief) niet bij u had (SVMA, vraag 1.3). Men kan echter redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen omwille van een opsporingsbevel dat uitgevaardigd werd in het jaar 2000, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.

Daarenboven blijkt uit de informatie uit uw dossier dat op 9 april 2009 een paspoort op uw naam werd uitgevaardigd door de Angolese autoriteiten. Het gegeven dat u van de autoriteiten van uw land van herkomst een paspoort kan bekomen, tast de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging door deze autoriteiten nog verder aan.

Verder is het allerm minst aannemelijk dat u verklaart dat u en uw broer L. (...) gezocht worden (SMVA, vraag 3.1) en dat u na de gebeurtenissen die plaatsvonden in 2000 nog steeds bang bent om terug te keren naar Angola (SMVA, vraag 5.1), maar dat u enkel contact heeft met uw broer L. (...) om "te horen hoe het gaat met zijn lessen" (SMVA, vraag 4.1). Dit wijst eveneens op een groot gebrek aan interesse uwentwege in de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst.

Er wordt eveneens nog opgemerkt dat u verklaart dat uw broer leden van Kamuena Sampu heeft laten ontsnappen (SMVA, vraag 2.2) in het jaar 2000 (SMVA, vraag 5.1). U verklaart eveneens dat dit een Rwandese militaire groep is (SMVA, vraag 2.5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Kamuena Sampu pas na het jaar 2011 een gewapende milite oprichtte die zijn naam draagt (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Bovendien blijkt uit de informatie dat het een milite betreft wiens domein zich volledig situeert binnen de Democratische Republiek Congo, en niet dat het een Rwandese militaire beweging is. Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

U legde in kader van het huidige verzoek geen documenten neer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het principe van "het recht op verdediging", van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarmaking van administratieve besluiten en van het recht om gehoord te worden.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Het administratief dossier, met daarbij de bijzondere nota's aangaande het persoonlijk onderhoud met de eiser en de documenten met betrekking tot de registratie van de asielaanvraag van de eiser werden nog niet aan de eiser overgemaakt en zelfs nog niet aan de Raad.

Bijgevolg hebben wij de motivering van de beslissing nog niet kunnen nakijken en daardoor heeft de eiser zich niet op een effectieve en constructieve wijze kunnen verweren naar de opgeworpen argumenten van de tegenpartij door het ontberen van toegang tot zijn administratief dossier of eender welk document aangaande de registratie van zijn asielaanvraag.

De eiser was dus niet bij machte zijn argumenten rechtsgeldig te kunnen opwerpen jegens de betwiste beslissing. Daardoor had hij de gelegenheid niet om de betrokken nota's te verduidelijken of zelfs bij te sturen en daardoor is zijn recht om gehoord te worden geschonden.

Met betrekking tot deze substantiële onregelmatigheid dient de beslissing geannuleerd te worden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 39/18 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De eiser heeft zijn aanvraag voor asiel in het Frans ingediend en op geen enkel ogenblik heeft hij een andere taal gebruikt. Vermits hij voor het Frans opteerde en geen bijstand van een vertaler wenste, moest zijn asielprocedure zich absoluut in het Frans voltrekken.

Uit de opgenomen stukken in het administratief dossier blijkt dat de asielprocedure van de eiser in het Frans werd ingediend, overeenkomstig het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de Vreemdelingen en bovendien verklaarde hij geen bijstand van een vertaler te behoeven en voor het Frans te kiezen als voortaal bij het onderzoek van zijn tweede asielaanvraag.

Welnu, bij toepassing van het artikel 39/18, alinea 3 van dezelfde wet dient de inleidende aanvraag in eerste aanleg in het Frans opgesteld te worden (RVV, 20 januari 2014, nr X).

In werkelijkheid is de eisende partij, te weten de asielaanvrager, niet onderworpen aan de wetgeving inzake het gebruik van de talen in administratieve aangelegenheden.

En aldus kan zij zich niet beroepen op de toepassing van het artikel 39/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen, toepasbaar op de "partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving inzake het gebruik van de talen bij administratieve aangelegenheden", waarbij de alinea 3 uitdrukkelijk bepaalt dat de asielaanvrager, zijn aanvraag, onder sanctie van onontvankelijkheid, moet indienen in de opgelegde taal op het ogenblik van het indienen van de asielaanvraag, in overeenstemming met het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 (RVV, 29 oktober 2010, nr X), in overeenstemming met het artikel 39/18, alinea 1 van de voorheen vermelde wet van 15 december 1980 waarbij de partijen niet onderworpen zijn aan de wetgeving aangaande het gebruik van de talen bij administratieve aangelegenheden en hun akten en verklaringen mogen opstellen in de taal van hun keuze.

In dit opzicht blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden bij het opstellen van de wet van 15 september 2006 ter hervorming van de Raad van State en het oprichten van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, dat een procedure zich zoveel als mogelijk diende te richten naar die bij de Raad van State en dat daaruit het principe voortspruit dat de verschillende rechtsbepalingen en principes gebaseerd dienden te zijn aan die van de Raad van State (Doc. Parl. Chambre 2005-2006, nr 51-2479/001, p. 116).

Daaruit volgt dat het artikel 39/18 van de wet van 15 december 1980 geïnterpreteerd moet worden in analogie met het artikel 66, alinea 1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Daaruit volgt dat de vrijheid van taalkeuze bij de Raad beperkt wordt tot de officiële landstalen in België : Nederlands, Frans en Duits (T. De Pelsmaeker, L. Deridder, F. Judo, J. Proot en F. Vandendriessche, "Taalgebruik en Bestuurszaken", Brugge, Die Keure, 2004, nr 958, Les Nouvelles, V°, Droit Administratif, Bruxelles, Larcier, nr 2232, 730).

Meer bepaald in dit geval kunnen wij stellen dat de betwiste beslissing in het Nederlands werd opgesteld en aldus kon het besluit worden getroffen dat de betwiste beslissing niet in de taal van de asielprocedure van de eiser is opgesteld.

Desalniettemin zou de proceduretaal, eveneens de taal van de beslissing moeten zijn, in toepassing van het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen.

Het handelt hem hier aldus om een inbreuk tegen het artikel 51/4 van de voorheen vermelde wet van 15 december 1980. Deze ontdekte onregelmatigheid kan enkel nog rechtgezet worden door een nieuwe beslissing, ditmaal genomen in volledige overeenstemming met deze rechtsbepaling, wat de annulatie ervan omhelst door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen en het terugsturen van de zaak naar de Verwerende Partij (RVV, 25 februari 2011, nr X).

Het tweede middel is van openbare orde en derhalve gegrond."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 57/6/2, eerste lid, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Het blijkt dat de eiser twee politiebevelen voorlegt, alhoewel hij niet aanwezig was en in staat van beschuldiging gesteld wordt wegens medeplichtigheid met zijn neef die nu eveneens actief opgespoord wordt door de Angolese overheid, vervolgd wegens het helpen ontsnappen van Rwandese onderdanen, beschuldigd van spionage en een bedreiging voor de staatsveiligheid, aldus beweerd door de Angolese overheid (stukken nr 2).

Dit middel heeft tot doel de bevindingen te weerleggen van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen jegens de Asielaanvraag van de eiser.

Deze laatste heeft de aanvraag van de eiser niet correct ingeschat en derhalve diende zij rekening te houden met alle nieuwe, doorslaggevende en controleerbare elementen die aan haar voorgelegd werden en die overeenstemmen met zijn relaas van de feiten en de beweerde vrees voor vervolging.

Daarenboven heeft het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen geen rekening gehouden met de afgelegde verklaringen van de eiser bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag alsmede met de politieke situatie in Angola bij het evalueren van zijn nood aan bescherming.

Met recht en rede vreest de eiser voor een terugkeer naar Angola. Hij betwist de uitgevoerde analyse van de tegenpartij bij het aanvragen van internationale bescherming, volgens dewelke geen nieuwe elementen worden aangebracht die de mogelijkheid tot het verkrijgen van het statuut van internationale bescherming aanzienlijk kunnen doen toenemen.

Hij kan evenmin akkoord gaan met de geleverde kritiek vanwege de tegenpartij jegens het laattijdig indienen van zijn aanvraag tot bescherming.

Hiervoor werd hij zelfs niet ondervraagd door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Uw Raad heeft reeds recht gesproken, met name in een Arrest nr 36.527 van 22 december 2009 dat het onderzoek van de geloofwaardigheid van de opgeworpen argumenten voor een asielaanvraag en het geleverde feitenrelaas door de asielaanvrager zelf, geen beletsel mag vormen voor de fundamentele vraag of er al dan niet een effectief risico bestaat voor vervolgingen of ernstige schendingen van de mensenrechten tengevolge van zijn uitwijzing.

Het is eveneens gepast eraan te herinneren dat de Raad, in haar hoedanigheid als rechter in betwistingen naar volle recht zich moet plaatsen op de datum waarop vastgesteld wordt dat er risico's voor eventuele vervolgingen jegens de eiser bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, zijnde Angola, voorhanden zijn (RVV, 30 september 2010, nr X).

Het artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens vermeldt het risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling die geval per geval dient onderzocht te worden, naargelang de specifieke omstandigheden.

Het artikel 48/4 §1 a en b veronderstelt een individueel onderzoek (RVV, 20 december 2007, nr X).

Het derde middel is eveneens ernstig."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden fotokopieën van twee politiebevelen van de Angolese politie (stuk 2) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert verzoeker in het derde middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.1.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de (adjunct-)commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter

maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het derde middel mist dan ook juridische grondslag in zoverre de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het derde middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. Hierbij wordt omstandig toegelicht dat (i) verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming op 19 februari 2003 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat er geen geloof gehecht werd aan zijn lidmaatschap bij de oppositiebeweging UNITA, dat (ii) aangenomen kan worden dat verzoeker een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend om de voorgenomen verwijdering van het Belgisch grondgebied te voorkomen, dat (iii) op 9 april 2009 een paspoort op verzoekers naam werd uitgevaardigd door de Angolese autoriteiten, dat (iv) het allerm minst aannemelijk is dat verzoeker verklaart dat hij en zijn broer L. gezocht worden en dat hij na de gebeurtenissen die plaatsvonden in 2000 nog steeds bang is om terug te keren naar Angola, maar dat hij enkel contact heeft met zijn broer L. om “te horen hoe het gaat met zijn lessen”, en dat (v) verzoekers verklaringen dat zijn broer leden van *Kamuela Sampu* heeft laten ontsnappen in het jaar 2000 en dat dit een Rwandese militaire groep is niet overeenstemmen met informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat *Kamuela Sampu* pas na het jaar 2011 een gewapende militia oprichtte die zijn naam draagt en dat het een militia betreft wiens domein zich volledig situeert binnen de Democratische Republiek Congo. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het derde middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

Hieruit blijkt dat een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, wordt onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht, en dit in afwijking van de regel dat de vreemdeling die niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen het Nederlands of het Frans kan kiezen als taal van het onderzoek.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht het Nederlands is (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7). Bijgevolg diende huidig volgende verzoek om internationale bescherming in het Nederlands te worden onderzocht en diende de bestreden beslissing in het Nederlands te zijn opgesteld, wat *in casu* ook gebeurd is.

Gelet op het voorgaande, voert verzoeker in het tweede middel van het verzoekschrift niet dienstig aan dat hij zijn (huidig) verzoek om internationale bescherming in het Frans heeft ingediend, dat hij op geen enkel ogenblik een andere taal heeft gebruikt en dat hij geen bijstand van een vertaler wenste. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat zijn asielprocedure zich absoluut in het Frans moest voltrekken en dat de bestreden beslissing niet in de taal van de asielprocedure is opgesteld.

Voorts wordt niet ingezien in welk opzicht artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het gebruik van de talen door de partijen die voor de Raad verschijnen, *in casu* door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat het verzoekschrift is ingediend in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, met name het Nederlands, en dat verzoeker geen bijstand heeft gevraagd van een vertaler.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe echter in gebreke.

In het eerste middel van het verzoekschrift voert verzoeker aan dat het administratief dossier nog niet aan hem werd overgemaakt, zodat hij zich niet op een effectieve en constructieve wijze heeft kunnen verweren tegen de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er op dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur als volgt luidt:

“Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.

Voor documenten van persoonlijke aard is vereist dat de verzoeker van een belang doet blijken.

De Koning kan de bemiddeling door de gemeentebesturen regelen voor de raadpleging of de verbetering van documenten op grond van deze wet.”

Te dezen blijkt niet – en verzoeker voert niet aan – dat hij gepoogd heeft het administratief dossier op het CGVS te gaan bekijken, laat staan dat hem inzage in het administratief dossier werd geweigerd. Hij toont dan ook niet aan dat hij niet bij machte was om de stukken op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen in te kijken en op grond hiervan de motieven van de bestreden beslissing voor de Raad aan te vechten. Een schending van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur wordt niet aangetoond.

Voorts wijst de Raad er nog op dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). *In casu* blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (adm. doss., stuk 4, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan het CGVS, waar de adjunct-commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige tweede verzoek op nuttige wijze naar voor heeft kunnen brengen. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kan bijgevolg niet worden aangenomen.

In het derde middel van het verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij twee politiebevelen voorlegt waaruit blijkt dat hij in staat van beschuldiging gesteld wordt wegens medeplichtigheid met zijn neef, die vervolgd wordt wegens het helpen ontsnappen van Rwandese onderdanen, spionage en bedreiging voor de staatsveiligheid (stukkenbundel verzoeker, stuk 2). Hij meent dat hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal zijn verzoek niet correct heeft ingeschat. Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde fotokopieën van twee politiebevelen van de Angolese politie, stelt de Raad vast dat deze niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker in het verzoekschrift gewag maakt van medeplichtigheid met zijn neef, daar waar hij in zijn schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag nog melding maakte van de activiteiten van zijn broer en stelde dat hij samen met zijn broer gezocht wordt (adm. doss., stuk 4, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, nrs. 2.2., 2.3., 2.5., 2.7., en 3.1).

Verzoeker stelt in het derde middel nog niet akkoord te gaan met de kritiek in de bestreden beslissing inzake het laattijdig indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, doch hij laat hij na *in concreto* toe te lichten waarom hij hiermee niet akkoord kan gaan. De Raad wijst er nogmaals op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Ook door er louter op te wijzen dat hij hierover niet ondervraagd werd door het CGVS, zonder *in concreto* toe te lichten wat hij had kunnen vertellen indien hij hierop gewezen zou zijn geweest en in welk opzicht dit een ander licht zou werpen op (de motieven van) de bestreden beslissing, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Waar verzoeker in het derde middel nog laat gelden dat bij het evalueren van zijn nood aan bescherming geen rekening werd gehouden met de politieke situatie in Angola, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker de politieke situatie in Angola in zijn schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag niet heeft aangehaald als nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bovendien laat verzoeker na enige concrete toelichting of informatie te geven over deze politieke situatie in Angola.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN